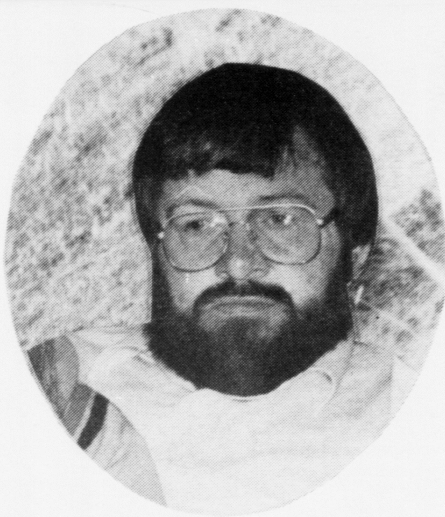

Andreas Petur Jacobsen farin

Fríggjadagin 4. desember finga vit boðini, at Andreas Petur Jacobsen var farin, 44 ára gamalur.

Tá maður á so ungum aldri leggur frá sær, kemur tað ofta óvæntað; men Andreas Petur og vit, sum kendu hann, høvdu leingi vitað, at honum var ikki givin long lívsleið afturat, tí hendan herviliga sjúkan, sum er so lúrin og síðani náðileys, tá hon fær valdið, hevði vunnið.

Andreas Petur var sonur Herluf og Sonnu Jacobsen í Syðrugøtu, har hann var borin í heim 28. apríl 1948 og har hann eisini vaks upp.

Í 1972 tók hann læraraprógvgv og hann og Elin – eisini lærari – settu búgv á Nesi í Vági, og virkaðu tey bæði sum lærarar har, nú hann doyði. Eitt stutt skifti var Andreas Petur lærari í Lørvík.

Hesin gøtumadurin fal væl til í Vág, kom at kenna seg sum vágbing og suðring, og virkaði av fullum huga fyri útbýgging og menning av hesi hansara næstu heimbygd og fyri framburði og mogleikunum hjá tí bygðarfólki, hann nú so avgjørt kendi seg hoyra til.

Vinnuliga var Andreas Petur sera fjølbroyttur og virkin. Hóast læraragerningurin var høvudsstarvið, helt hann seg ikki aftur á øðrum økjum.

Elin og hann røktu garðin á Nesi og sigst um Andreas Petur, at hann var góður bóndi, og røktaði hann seyðin serliga væl.

Sjálvt eftir at sjúkan var farin at gera um seg av álvara, gekk hann nógv burturi í haga og fekk búnaðararbeiði frá hondini. Til skips var hann við millumbilum og arbeiddi eitt skifti á flakavirkinum í Vági.

Andreas Petur hevði serligan áhuga fyri samfelagsviðurskiftum og tók hann sitt tørn til tess at leggja

samfelagsviðurskiftini væl og rættvíst til rættis.

Við hugsjónini um, at hetta hollast bygd á demokratiska sosialismum, har vit øll varða av og eiga ábyrgd, stríddist hann fyri politiskum loysnum, sum kundu verða í samljóði við grundsjónarmið norðurlandsku javnaðarmanna.

Samstarv okkara var – sum vera man – serliga á politiska økinum. Andreas Petur virkaði bæði í býráðs- og landspolitikki. Tvey ár sæti á lögtingi og fyra ár býráðsformaður í Vági, og í øllum virkaði hann av fullum huga og legði alla orku í.

Andreas Petur var sera hollur í ráðum, málsviðgerð ella samrøður um ítøkilig mál høvdu tað álvarsemi, sum eyðkennir nærlagdan mann. Fekst tú ráð frá honum, vistu tú, at tað vóru tey frægastu og mest vælmeintu, hann helt seg eiga. Onki stungið undir stólin

og ongin duld ætlan aftanfyrir.

Tilmæli hansara kundu eisini vera sera djørv, tí hann var ímillum teirra, sum tordu at gera neyðuga verkið.

Hann hevði avgjörðar meiningar og oftast sera principiellar støður. Hóast politikkur í alt ov stóran mun er samráðingar um neyðsemjur millum flokkar av ymsari grundhugsjón, var Andreas Petur ímillum teirra, sum helt at mark mátti vera fyrri, hvussu langt av leið ein skuldi fara fyrri at røkka semjum, og at ein tí skuldi vera til reiðar at lata samráðingar støkka heldur enn at fáa eitt vánaligt úrslit.

Andreas Petur var sera hjálpsamur maður og átti hann nógvar vinir. Hann kundi vera bersøgin og goymdi tí einki til sleig um fólk, tá tey ikki vóru hjá-stødd, og hoyrði tú hann ongantíð siga ilt um onnur.

Men hann trúði heldur ikki ilt til onnur; men tá so er, kann ein verða fyrri vónbrotum, gerst ein ov góð-trúgvín í samvinnu við onnur; men sjálvt í slíkum føri var øll virkan hansara merkt av djúpari reiðilighet.

Tað høvi eg hevði til at tala við Andreas Petur væl aftaná, at hann hevði fingið sín sjúkdóm, og læknarnir høvdu lagt kortini á borðið, er rist í minnið, tí slíka sálarstyrki havi eg næstan ikki verið varugur við áður.

Stíllisliga, men greitt og avgjørt segði hann, hvussu hann fór at leggja tað avmarkaða tal av døgum, eftir vóru, til rættis, og hvat hann væntaði av tíðini, sum lá fyrri framman.

Skilji, at hann helt hendan hóvliga, men sterka málsetning til tað seinasta.

Góðu Elin og Hanus, minni um mangar góðar og hugnaligar latur saman við tykkum og Andreasi Peturi eru rík at eiga. Latur í heimi tykkara, myndir av politiska vígvøllinum, tá leikaði á, og tankin um úrslit rokkin í felag, eru góður førningur at eiga framyvir.

Vóni tykkum er givin styrki at bera komandi dagar.

Stríðsmaðurin Andreas Petur er farin. Friður veri við minninum um hann.

Atli P. Dam

Minningarorð um Andreas Petur Jacobsen

Einki er so vist sum tað, at vit skulu øll fara hiðani frá, tá okkara tími kemur. Vit halda eisini, at tað er púra natúrligt, at gomul fólk doyggja, men sera øvugt fellur tað okkum, at fólk í besta aldri skulu verða tikin burtur.

Vit hava ikki fult ræði á framtíðini og als ikki tamarhald á tí herviliga sjúku, sum bæði Andreas Petur og vermóðir hansara máttu dvína fyrri í árinum, sum nú fer at halla.

Eg kom at kenna tey bæði Andreas Petur og Elina, tá vit fóru á læraraskúla í Havn 1967. Longu tá hildu tey saman. Saman við m.ø. øðrum læraraskúlanæmingum luttóku vit í brúðleypni teirra.

Tey fóru bæði í lærarastarv suðuri í Vági, tá tey høvdu tikið læraraprógvgvið í 1972. Tey búsettust á Nesi, har tey eisini festu fedranna garð hennara.

Andreas Petur kendi eg altíð sum ein reinhugsandi skilamann. Hann var altíð fúsar at taka lut í verki, tá hann helt tað vera rætt, og tá tað kom fjøldini til góða. Men hann smæddist heldur ikki fyrri at hjálpa teimum, ið onnur forsmáddu. Fyri honum var ein menniskja ein menniskja uttan mun til »stand ella stilling«. Soleiðis kendi eg Andreas Petur sum skúlafelaga, í næmingafelag læraraskúlans, í SU, í Javnaðarflokkinum o.s.fr.

Andreas Petur gekk altíð undan, tá tøk skuldu takast, og tí var tað altíð so gevandi og hugaligt at vera saman við honum.

Eg kenni ikki barnaheimið hjá Andreasi Petur annað enn, at tá hann beyð okkum fleiri læraraskúlanæmingum at halda Kyndilsmessu í Gøtu á sinni, tá búði eg og fleiri hjá foreldrum hansara í Syðrugøtu. Har kendist beinanvegin tann fløvin, sum bert kann vera, har foreldur og børn hava kær-

leika til hvørt annað og vírding fyrri hvørjum øðrum. Fadirin doyði fyrri mongum árum síðan, men mamman livir eftir. Eg ivist ikki í, at tey góðu

minni, hon eigur eftir Andreas Petur, troysta hana í sorgini og saknum.

Andreas Petur luttók bæði í kommunu- og landspolitikki. Ta tíðina hann var býráðsformaður í Vági, var eg bygðaráðsformaður í Miðvági. Hesa tíðina høvdu vit regluligt samband serstakliga um kommunuviðurskifti, men eisini um viðurskiftini á tingi, tá hann gjørdist lögtingsumboð floksins har suðuri.

Eg fari at minnst Andreas Petur sum ein skilamann, tú altíð fekst eitt skilaprát við. Tú fært ongantíð avstaðaftur, uttan okkurt munagott í viðføri. Eg hoyrði hann ongantíð tala ilt um nakran, tvørturímóti átti hann altíð okkurt gott at bera bæði viðhaldsfólki og mótsøðufólki í t.d. politikki. Hann var altíð við tí góða orðinum um øll – høg sum lág.

Tann stóri skari, sum fylgdi Andreasi Peturi til gravarbakkan henda ófýsiliga vetrardagin, prógv-ar helst, at eg eri ikki einsamallur um tey góðu minnini um skúlafelagan, læraran, floksfelagan o.s.fr.

Góða Elin og Hanus. Ringast er tað rimiligt hjá tykkum í hesi tíð. Árið 1992 gjørdist tykkum av sonnum óeydnisár. Vit vanligu menniskju duga ikki at skilja, at summi skulu verða so hart rakt og so áhaldandi, sum tit vórðu, nú tit bæði mistu pápa og ommu, mann og mammu eftir einum ári.

Eg eigi eingi troystandi orð, ið muna, men eg vóni, at tey góðu minnini linka um stóru sorgina og saknin, sum 1992 legði á tykkum.

Vit eiga at vóna og rokna við, at nú má tykkara kvota vera uppi. Vit vóna, at tit nú fáa frið, og at tit verða spard fyrri slík eirindaleys álöp og ótryggleika, sum eyðkendi lív tykkara hetta árið.

Eg ynski tykkum eini góð og friðarlig jól og av hjarta eitt gott nýggjár.

Friður veri við minninum um Andreas Petur Jacobsen.

Hans